

MIROSLAV HORNÍČEK (* 10. listopadu 1918 v Plzni – □ 15. února 2003 v Liberci)

K divadlu se Miroslav Horníček dostal na plzeňské reálce, kde chodil do ochotnického spolku a se spolužáky založil Studentský avantgardní kolektiv. Po vystudování byl krátce zaměstnán jako úředník v plzeňské nemocnici. V roce 1941 přijal angažmá v Městském divadle v Plzni, brzy po válce odešel do Prahy. Nejprve hrál v divadle Větrník, o rok později nastoupil k bratrům Oldřichu a Lubomíru Lipským do Divadla satiry. Poté hrál šest let na scéně Národního divadla. V roce 1955 se Horníček stal partnerem Jana Wericha v Divadle ABC (Jiří Voskovec po válce emigroval do Ameriky). S Werichem hrál Horníček šest let, například ve hrách *Těžká Barbora* nebo *Husaři*.

Po Werichově odchodu roku 1961 vytvořil Horníček podobnou dvojici s Milošem Kopeckým. Nehráli však spolu dlouho. Už v roce 1962 se stal na dva roky členem Hudebního divadla v Karlíně a záhy i divadla Semafor, kde účinkoval například ve hře *Člověk z půdy*. Působil i v Městských divadlech pražských, velmi známé a značně populární byly jeho Hovory přes rampu kde přímo z divadelní rampy odpovídal na živé dotazy diváků kladené z hlediště a tak neformálně besedoval s publikem.

Jako prvotina Horníčkovi vyšla kniha *Dobře utajené housle*, potom již zmíněné *Javorové listy*. V sedmdesátých letech vyšly jeho knihy *Hovory*, *Listy z Provence* (vyjadřuje lásku k Francii), *Jablko je vinno* a *Chvála pohybu*. V dalších letech i *Julius a Albert*, *Klaunovy rozpravy*, *Hovory s Janem Werichem*, *Chvalozpěvy*, *Saze na hrušce* a povídky *Pětatřicet skvělých průvanů* nebo *S paní ve spaní*. Některé z těchto knih vyšly i ve zvukové formě, jednalo se o autorská čtení či autorské dramatizace zaznamenané na gramofonových deskách firmy Supraphon.

Napsal také řadu divadelních her, například: *Tvrďák aneb Albert*, *Julius a tma*, *Rozhodně nesprávné okno*, *Dva muži v šachu*, *Tři Alberti a slečna Matylda*, *Můj strýček kauboj aneb Rodeo*, *Slaměný klobouk*, *Setkání s Veronikou*, *Muž jménem Juan*.

Zemřel v Liberci a je pochován v Praze.

SLOVO REŽISÉRA:

„Ti dva muži mají své důvody - svou čest, svou pýchu, svoje odvěké nepřátelství, barvy svých uniforem a pod kavalci svoje důležité tajemství - jeden tunel a druhý provazový žebřík. A každý z nich svou vlastní naději - že právě on je vítězem a že jednoho dne předá svého zajatce, že bude povýšen. Povýšen jako důstojník, povýšen jako šlechtic. To jsou v té bitvě jejich zbraně. Ale i ty dvě ženy mají čím bojovat, mají zase své zbraně - důvtip a pravdu. Pravdu polí, vinic, olivových hájů..., odvěkou pravdu rozkvétání, zrání a pravdu plodů.“

Ženská fantazie je bezbřehá a dva osamocení muži nemají moc šancí uniknout.

Divadelní hra, která je krásně a krutě pravdivá. Především obsahuje moudro života. Vždyť také je hra z pera člověka nekonečně moudrého, pana Horníčka.

Možná se někteří uvidíte v některé z postav. I to je dobře. Divadlo je a vždy bylo jakýmsi zrcadlem našeho konání. Díky němu můžeme nekonfliktně a bezbolestně dojít k poznání sama sebe a svého okolí. Díky němu se snad někdy vyhneme konfliktům a neštěstím, pramenících právě z našeho jednání a budeme žít lépe a radostněji.

DIVADELNÍ SOUBOR DIVADLO BEZ ZÁKULISÍ, O.S., SOKOLOV

Divadelní soubor vznikl v roce 1998, jako pokračovatel původního souboru, který ukončil činnost v osmdesátých letech. Soubor působil jako kroužek v sokolovském domě kultury.

Pod režijním vedením Bohumila Gondíka nastudoval řadu her (například Y. Reza – *Obráz*). Po odstěhování pana Gondíka do Středočeského kraje se režie chopila Rita Jasyňská (C. Goldoni - *Sluha dvou pánů*) a po ní Martin Vokoun (E. Ionesco – *Plešatá zpěvačka*, F. G. Lorca – *Krvavá svatba*, a další).

V současné době je soubor občanským sdružením a zabývá se tvorbou pro děti (režie Dana Telínová) a hrami pro dospělé (režie Martin Volný)